

Arrest

nr. 196 030 van 30 november 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Op 31 maart 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 4 mei 2017 werd verzoeker verhoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 9 mei 2017 vroegen de Belgische autoriteiten de overname van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de Dublin III Verordening.

Op 6 juni 2017 stuurde de raadsman van verzoeker een schrijven naar de gemachtigde teneinde te verzoeken dat België het beschermingsverzoek zou behandelen met verwijzing naar de asielprocedure en opvangsituatie in Italië.

Op 11 juli 2017 bracht de gemachtigde de Italiaanse autoriteiten op de hoogte dat de termijn voorzien in artikel 22, § 1 van de Dublin III Verordening was verstreken en zij bijgevolg worden geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname (*tacit agreement*).

Op 7 augustus 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : Y.

voornaam : B. M. A. Y.

geboortedatum : [...]1967

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 22(7) j° 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Irak, diende op 31.03.2017 een verzoek tot internationale bescherming in België in. De betrokkene legde de volgende documenten voor : een kopie van de identiteitspagina van zijn paspoort van Irak met nummer [...], afgegeven op 30.11.2014 en geldig tot 28.11.2022; een identiteitskaart van Irak met nummer [...], afgegeven op 13.10.2010 en een nationaliteitsbewijs met nummer [...], afgegeven op 27.05.2013.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten te Dubai (Verenigde Arabische Emiraten) de betrokkene een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 12 dagen tussen 05.12.2016 en 31.12.2016.

De betrokkene werd gehoord op 04.05.2017. Hij verklaarde dat hij Irak op 05.12.2015 verliet en naar Turkije reisde. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze binnen via Griekenland op 15 of 16.12.2016.

Op 23.03.2017 vloog hij van Griekenland naar België. Hij maakte daarbij naar eigen zeggen gebruik van een vals paspoort. De betrokkene voegde toe dat zijn eigen paspoort, waarin volgens de betrokkene een vervallen door de Italiaanse instanties afgegeven visum stond, in Turkije door een smokkelaar van hem werd afgenomen.

De betrokkene verklaarde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote en hun 2 kinderen, geboren in 2006 en 2007, verblijven volgens de betrokkene in Athene (Griekenland). Hij stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België volgens hem op het vlak van de mensenrechten het beste land in Europa is. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn beschermingsverzoek door de Italiaanse instanties omdat hij naar eigen zeggen weet dat in Italië de mensenrechten niet ten volle worden gerespecteerd.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 06.06.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen. Volgens de betrokkene is de opvang van asielzoekers in Italië dermate problematisch dat een overdracht aan Italië een schending impliceert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene verwijst

hieromtrent naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten 126974 dd. 12.07.2014; 137 196 dd. 30.01.2015 en 161 616 dd. 02/2016). In bijgevoegde stukken voert de betrokkene onder meer aan dat de opvangstructuren in Italië gekenmerkt worden door zware tekortkomingen en niet toereikend zijn. De betrokkene verwijst onder meer naar volgende bronnen : UNHCR, "Italy Country Update", december 2016; het rapport van SRC/OSAR over Italië van december 2016; het rapport over Italië van AIDA van december 2015; Stefano Liberti, "Le grand business des centres d'accueil en Italië" in Revue Vivre Ensemble, 16.04.2015; La Croix, "L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés", 13.04.2016; Médecins dans Frontières, "La politique européenne aggrave la crise des réfugiés", 19.01.2016; Médecins dans Frontières, "Le parcours d'obstacles vers l'Europe", 20.01.2016; La Libre, "La révolte des migrants du centre Cona en Italie", 05.01.2017; Courrier International, "Dans un centre d'accueil pour migrants, la colère après la mort d'une jeune femme"; Courrier International, "Mafia Capitale, l'énorme scandale qui secoue l'Italie", 10.12.2014; CESE, "Mission d'information du CESE sur la situation des réfugiés.

Le point de vu des organisations de la société civile. Rapport de mission Italie", 18 en 19.01.2016; ASGI, "The Dublin System and Italy : a wavering balance", niet gedateerd en European Union Agency For Fundamental Rights, "Monthly data collection on the migration situation in the EU", januari 2017.

Volgens de verklaringen van de betrokkene reisde hij het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze binnen via Griekenland op 15 of 16.12.2016. Zijn paspoort, waarin volgens de betrokkene een vervallen door de Italiaanse instanties afgegeven visum stond, werd voor zijn binnenkomst via Griekenland in Turkije door een smokkelaar afgenomen. Zoals de betrokkene uiteenzette maakte hij voor het binnenkomen van het grondgebied geen gebruik van het door de Italiaanse instanties verstrekte visum, dat geldig was voor een verblijf van 12 dagen tussen 05.12.2016 en 31.12.2016. Artikel 12 van Verordening 604/2013 stipuleert dat in geval de verzoeker houder is van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen leden 1, 2 en 3 van toepassing zijn als het visum hem/haar daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een lidstaat en zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land in een van de lidstaten wordt ingediend bepaalt dat in geval van de toepassing van artikel 12 het afgegeven en verlopen visum, een treffer die door het VIS werd verstrekt conform artikel 21 van Verordening (EG) 767/2008 en rapportage en bevestiging van de informatie door de lidstaat die het visum verstrekte als bewijzen worden aanvaard. Indirect bewijs zijn gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de verzoeker; rapportage of bevestiging van de informatie door een internationale organisatie, zoals bijvoorbeeld de UNHCR; rapportage of bevestiging van de informatie door de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven of rapportage of bevestiging van de informatie door gezinsleden of reisgenoten. We wensen te benadrukken dat de betrokkene geen elementen aanbracht die staven of ten minste aannemelijk maken dat hij geen gebruik maakte van het bovenvermelde visum. Zijn verklaring dat hij het grondgebied van de lidstaten illegaal binnen reisde zijn onverifieerbaar. We zijn derhalve van oordeel dat de betrokkene niet aantoonde dat Italië niet verantwoordelijk kan worden geacht conform artikel 12 van Verordening 604/2013.

Op 09.05.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië op 10.07.2017 met toepassing van artikel 22 de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde dat hij vaak samenwerkte met Italiaanse zakenmannen en naar eigen zeggen weet dat de mensenrechten in Italië niet ten volle worden gerespecteerd. Hij bracht bronnen en artikels aan die volgens hem aantonen dat een overdracht aan Italië een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene zal na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen te wijzen op het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook

diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

De betrokkene stelde een goede gezondheid te kennen. We merken op dat hij tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van het door de betrokkene geciteerde rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25).

Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport de inspanningen van de Italiaanse instanties vermeldt om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een

verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We merken op dat de auteurs van het SFH-rapport verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat het door het rapport geschetste beeld niet wezenlijk verschilt van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

We zijn van oordeel dat beide recente bronnen gewag maken van tekortkomingen betreffende de algemene situatie en leefomstandigheden van verzoekers van internationale bescherming in Italië naar niet nopen tot het besluit dat een overdracht aan Italië onder de bepalingen van Verordening 604/2013 zonder meer leidt tot een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige situatie. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 22 j° 12 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekende partij voert in haar enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 12 en 22 van de Dublin III Verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekende partij, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekende partij, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Volgens de Toepassing art. 12 Dublin III Verordening is er geen formeel bewijs dat verzoekende partij effectief met het door Italië afgeleverde visum toegang gekregen heeft tot het grondgebied van de lidstaten. Indien formele bewijzen ontbreken, dienen indirecte bewijzen die samenhangend, verifieerbaar en voldoende gedetailleerd zijn aangevoerd te worden.

De verzoekende partij heeft geen visum gebruikt om de grens over te steken. Hij bewijs met twee documenten dat de verzoekende partij in Istanbul stond voor de tekening van een volmacht in januari 2017.

Zijn visum voor Italië was geldig voor een verblijf van 12 dagen tussen 05.12.2016 en 31.12.2016.

Hij verklaarde de grens tussen Turkije en Griekenland over te steken van illegale wijze na de ontmoeting in de ambassade van Irak in Istanbul. Het is verkeerd om te zeggen dat hij "kwam het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze binnen via Griekenland op 15 of 16.12.2016. "De verzoekende partij was nog in Turkije tot 04 januari 2017 (Zie stuk 2 en 3 van de inventaris).

De visa voor Italië geldig tot 31.12.2016 was nooit gebruikt door de verzoekende partij.

Artikel 22 Dublin III Verordening bepaalt:

"2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt.

[...]

4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.

5. Indien formele bewijzen ontbreken, erkent de aangezochte lidstaat zijn verantwoordelijkheid wanneer de indirecte bewijzen samenhangend, verifieerbaar en voldoende gedetailleerd zijn om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is."

In casu is dit niet het geval Italië heeft ook nooit haar uitdrukkelijk akkoord gegeven voor de overdracht. Bijgevolg werd art. 12.4. Dublin III Verordening niet correct toegepast."

Het niet correct toepassen van de criteria voor het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III Verordening kan, in toepassing van het arrest Ghezelbash geveld door het Hof van Justitie, ingeroepen worden voor Uw Raad.

"Artikel 27, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, moet in die zin worden uitgelegd dat, in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat een in hoofdstuk III van die verordening genoemd verantwoordelijkheids criterium. met name het in artikel 12 van die verordening genoemde criterium betreffende de afgifte van een visum. verkeerd is toegepast. "HvJ, C-63/15, Ghezelbash t. Staatssecretaris van Veiligheid en justitie, 7 juni 2016

Op basis van dit argument kan de bestreden beslissing vernietigt verklaard worden.

Kwetsbare asielzoeker

De verzoekende partij wil eveneens de risico's onder de aandacht brengen dat hij er oploopt als hij in Italië wordt teruggestuurd en dat het systeem van ontvangst en behandeling van de asielverzoeken gebrekkig in Italië is, te meer daar houdt de Belgische stand, door deze beslissing te nemen, in rekening geenszins artikel 3.2, alinea 2 en 3 van de Verordening van Dublin III die verklaart dat "(...) [i]ndien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

In dit verband kan België, in toepassing van de Europese rechtspraak en de regeling Dublin III, geen asielzoeker naar een Staat overbrengen waar hij het gevaar loopt behandelingen te ondergaan in strijd met artikel 3 van EVRM, door de systemische defecten in de asielprocedure en de voorwaarden voor ontvangst van de aanvragers, in het onderhavige geval Italië;

De verzoekende partij voert aan dat het feit om het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te hebben geen voldoende garantie van het absolute eerbiedigen van de rechten is die er worden gegarandeerd aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Lidstaten van de Raad van Europa voor hun nalatigheden regelmatig tot bovengenoemde Overeenkomst veroordeelt en eraan herinnert dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in zijn M.S.S-arrest tegen België en Griekenland van 21 januari 2011, heeft geoordeeld „[...] que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités - ou tolérées par celles-ci - manifestement contraires aux principes de la Convention “.

Verzoekende partij lijdt aan PTSD en heeft dus een kwetsbaar profiel. Uit onderstaande COI volgt dat, de opvangstructuur in Italië het verhoogde aantal asielzoekers niet aan kan. Verzoekende partij loopt een risico om bij transfer naar Italië op straat te belanden, en uiteindelijk terecht te komen in een opvangstructuur waar hij een risico loopt op behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Verzoeker zal tevens geen beroep kunnen doen op aangepaste gezondheidszorg gezien de recente wetswijzigingen in Italië (decreet Minniti).

Gezien het kwetsbaar profiel van verzoekende partij en de huidige omstandigheden in Italië, dienen in toepassing van het arrest Tarakhel (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, verzoek nr. 29217/12, 4 november 2014) garanties bekomen te worden van de Italiaanse overheid.

De verzoekende partij voegt een medisch getuigschrift op 21/08/2017 geschreven door een psychiater (Dr S. Al Chaabani) toe met dit beroep. De spécialiste arts getuigt (in het Frans) dat de verzoekende partij « est suivi en consultation dans le cadre de troubles anxio- dépressifs sévères. Le diagnostic actuel consiste en : - Etat de stress posttraumatique (sévérité importante) — Dépression réactionnelle (Sévérité importante) (...) »

Volgens de toepassing rechtspraak Tarakhel in arrest RvV, nr. 176.192, 12 oktober 2016, blijkt het uit dat “ In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partijgekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie. Verzoekster maakt aannemelijk dat zij behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, zodat er in casu wel garanties moeten worden verkregen van de Italiaanse autoriteiten, nu zij aannemelijk maakt dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak en dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

In de zaak M.S.S. v. Griekenland en België, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld: "The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own législation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States ("the Reception Directive"; see paragraph 84 above). "

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest Tarakhel v. Zwitserland, van 4 november 2014, par. 96). In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

Waar de verwerende partij in haar beslissing betoogt dat het arrest Tarakhel enkel betrekking heeft op gezinnen met minderjarige kinderen, verengt zij de toepassing van het begrip "kwetsbare persoon" op een wijze die niet verenigbaar is met de Opvangrichtlijn. Immers vernoemt artikel 21 van de Opvangrichtlijn als kwetsbare personen waarvoor bijzondere waarborgen noodzakelijk zijn (artikel 2(k) Opvangrichtlijn) uitdrukkelijk zowel personen die met een ernstige ziekte als personen die werden verkracht. De verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat verzoekende partij, waarvan niet wordt betwist dat hij lijdt aan een ernstig vorm van PTSD, niet kan worden beschouwd als een persoon met een kwetsbaar profiel bij het toepassen van de Europese regelgeving."

Het Hof EDH heeft de gelegenheid, in de teruggegeven zaak A.M.E ./Pays-Bas op 5 februari 2015, gehad om zijn positie aan te geven en bij te werken - de positie die zij in de zaak heeft bevestigd A.S./Zwitserland van 30 juni 2015. Bij deze gelegenheden, heeft het Hof eraan herinnerd dat om zich in het toepassingsgebied van artikel 3 van EVRM in te schrijven, de aangevoerde mishandeling een minimale drempel van strengheid moet bereiken. Het onderzoek naar deze minimale drempel is relatief en hangt van de concrete omstandigheden van het belangrijk geval, zoals de duur van de behandeling en zijn lichamelijke en psychische gevolgen en, in bepaalde gevallen, van het geslacht, van de leeftijd en de gezondheid van het slachtoffer af.

Dat de personen zijn het onderwerp van een verwijzing naar Italië een bijzondere kwetsbaarheid, met name in het geval van de verzoekende partij presenteren psychologische problemen met gezondheidszorg.

Over het Minniti decreet en gebrekkige toegang tot gezondheidszorg:

Het besluit "Minniti-Orlando", goedgekeurd was op 28 maart laatstleden, de Italiaanse Staat het mogelijk maken om het aantal van Centrum van identificatie en uitwijzing (GO) te verhogen, van 4 tot 20, en om de rechtvaardigheidsbeslissingen aldus te versnellen en om de procedures van verzoek af te schaffen. De hele macht van leven of dode zal aan de rechters van eerste instantie toekomen, die zich reeds van zaken zien overbeladen. Dit besluit brengt ons natuurlijk het justitiële stelsel en de gelijkheid tussen de personen op de hoogte, aangezien hij tot een verschillende behandeling voor de niet Italiaanse en non-EU onderdanen machtiging verleent, die hun eigen justitieel stelsel zullen hebben.

"Irregular migration by sea from Libya to Italy has been overwhelming state institutions and personnel even before peak arrivals begin mid-summer. So far this year, Italy has received 19 percent more people than during the same period in 2016, itself a record-breaking year. In response, Italian officials are working to radically restructure the nation 's migrant reception system. (...)"

"The Minniti decree is an attempt to reduce paperwork in state offices and close loopholes long exploited by irregular migrants wanting to remain in the country. But aid workers say the changes have opened up new gaps in the system, which they say remains poorly monitored and continues to underserve people with legitimate asylum claims.

Most notably, the new system leaves migrants without access to state health services until they are issued identification documents containing ID numbers. usually four to six months after arriving. As recently as February, migrants could access free public facilities for emergency healthcare. Now, the medical costs of those without an ID number must be covered by the privately contracted reception centres hosting them.(...)"

"In one centre in southern Sicily, social workers speaking on condition of anonymity told IRIN they became aware of the new healthcare gap only after one of their residents was denied treatment in March. Asked

how they were treating sick residents without access to the state system, one social worker pointed at a first aid box on her desk and said. "this is our health care system now."

IRIN, Special report, Italy's migrant reception system is breaking, 15 juni 2017, <http://www.irinnews.org/special-report/2017/06/15/italy%E2%80%99s-migrant-reception-system-breaking>

Risico voor terugkeerders onder Dublin III om op straat te belanden:

"According to the practice recorded in 2015 and 2016, even though bylaw asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. " (p. 62)

"If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). During 2014 11 centres for the reception of Dublin returnees were operating, out of which seven were specifically addressed to vulnerable persons. There were 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They could accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who were accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERE ended at the end of June 2015 and it is expected that However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and und alternative forms of accommodation such as self-organised settlements. (p.64) (AIDA, Country Report: Italy, 2016 Update)

Het stijgend aantal asielzoekers heeft negatieve impact op Italiaans opvangsysteem. Er is een tekort aan opvangplaatsen en in sommige faciliteiten dreigt er een behandeling in strijd met art. 3 EVRM:

"The number of arrivals has had a negative impact on the system for registering them, and on the Italian reception system as a whole. (...) There are insufficient places in appropriate establishments for asylum-seekers and for unaccompanied children. Conditions vary from one facility to another because of a lack of harmonised standards and clear rules, and inadequate monitoring by the authorities. Questions about the legality of certain procurement processes could lead to opportunities for corruption by private operators who end up running the facilities and its services. Conditions in some facilities raise concerns under Articles 3 and 5 of the European Convention on Human Rights (ECHR)..."

"The shortage of places in reception centres is exacerbated by the slow pace of asylum processes (particularly appeals) and procedures for relocation and family reunification under EU rules. " Council of Europe, Report on fact finding mission on the situation and treatment of migrants and refugees carried out from 16 to 21 October 2016 (reception conditions; unaccompanied children; international protection procedures, migrants in transit; integration; etc.), 2 maart 2017

Follow up rapport OSAR dd. Augustus 2016 (Swiss Refugee Council, Italy: Reception conditions - Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees) specifiek voor kwetsbare personen:

"During the latest OSAR fact-finding mission to Italy in 2016, OSAR found that the Italian asylum system still showed various ambiguities regarding the actual asylum procedure and access to accommodation for Dublin returnees. The mission also found that families and vulnerable persons could still be at particular risk of violation of their rights under Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter if they were

transferred to Italy. Additionally, OSAR was informed of several families transferred to Italy under the Dublin III Regulation who were not received by the Italian authorities according to the standards set out in Tarakhel v. Switzerland. "(p.5)

"Applicants should temporarily be placed in first-line reception centres until they get a place in a second-line reception centre (SPRAR). As the Italian accommodation system has considerably fewer places in second-line than in first-line reception, bottlenecks occur where the system is unable to meet requirements, especially when the number of arrivals and / or applications is high. As a consequence, many applicants either stay in first-line reception centres during the whole asylum process or end up homeless.

In Tarakhel v. Switzerland, the Italian government stated that the most appropriate accommodation for families and other vulnerable persons in Italy would be a SPRAR. because it "guarantees them accommodation, food, health care, Italian classes, referral to social services, legal advice, vocational training, apprenticeships and help in finding their own accommodation".

Current information about the reception system in Italy illustrates that SPRAR would still be the most suitable type of accommodation for families and other vulnerable persons.

Nevertheless, the quality of the SPRAR depends on the organisation running it. It should also be noted that the average quality of the SPRARs seems to have declined in recent years due to the rapid and significant increase in the number of places. "(p-6-7)

"Consequently, it cannot be guaranteed that families and persons with specific reception needs who are being transferred to Italy under the Dublin III Regulation are being received adequately and in respect of their basic human rights. Therefore, these persons are at risk of violation of their rights according to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter m (p.23)"

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door niet voldoende onderzoek te voeren naar de huidige feitelijke situatie van verzoeker. Hij stelt dat hij geen gebruik heeft gemaakt van het door de Italiaanse overheden afgeleverde visum en hij op illegale wijze het grondgebied van Griekenland heeft betreden. Hij meent bijgevolg dat de gemachtigde zich niet kon steunen op artikel 12.4 van de Dublin III Verordening, gezien hij het visum niet gebruikt heeft om het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie te betreden. Hij verwijst hierbij naar het arrest Ghezelbash van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat hieruit volgt dat bij een verkeerde toepassing van artikel 12 van de Dublin III Verordening, de bestreden beslissing vernietigd moet worden. Daarenboven meent hij te kunnen aantonen dat hij op 4 januari 2017 nog in Turkije was en niet in Griekenland zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *in casu* onderzocht in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 12.4 van de Dublin III Verordening waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 12.4 van de Dublin III Verordening stelt :

“4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.”

Artikel 27.1 van de Dublin III Verordening stelt:

“1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”

Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 7 juni 2016, in de zaak C-63/15, Ghezelbash, inderdaad geoordeeld dat een asielzoeker zoals *in casu* er zich in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat een in hoofdstuk III van die verordening genoemd verantwoordelijkheids criterium, met name het in artikel 12 van die verordening genoemde criterium betreffende de afgifte van een visum, verkeerd is toegepast. Thans wordt verzoeker dan ook de mogelijkheid geboden om conform artikel 27 van de Dublin III Verordening in rechte te betwisten, en dit ondanks stilzwijgend akkoord van Italië, dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is op grond van artikel 12, 4 van de Dublin III Verordening. Echter, de feiten die in de zaak Ghezelbash voorlagen, verschillen duidelijk van het *in casu* voorliggende geval. Verzoeker die uitdrukkelijk naar zijn reisweg werd gevraagd en zelf op 4 mei 2017 aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde op 15 of 16 december 2016 in Griekenland te zijn aangekomen, kan de gemachtigde niet naderhand verwijten ter goeder trouw met deze gegevens rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De vaststellingen van de gemachtigde dat verzoeker op 15 of 16 december 2016 in Griekenland is aangekomen en op dat moment over een geldig visum afgegeven door de Italiaanse autoriteiten beschikte, vinden steun in het administratief dossier en in de verklaringen van verzoeker. De gemachtigde kan bezwaarlijk verweten worden met gegevens die verzoeker niet kenbaar heeft gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing hoewel hij reeds over deze informatie beschikte, hij op de hoogte was van het Dublin-onderzoek en de kans kreeg deze gegevens kenbaar te maken, geen rekening te hebben gehouden. Het feit dat verzoeker naliet deze bewijsstukken aan de gemachtigde kenbaar te maken, laat enkel toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad. Waar verzoeker thans stukken bijbrengt bij het verzoekschrift die moeten bewijzen dat verzoeker niet op 15 of 16 december 2016 in Griekenland is binnen gereisd maar zich op dat moment nog in Turkije zou bevonden hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat deze stukken de eigen verklaringen van verzoeker tegenspreken. In zoverre verzoeker van de Raad verlangt dat hij op basis van deze nieuwe gegevens die hij bij zijn verzoekschrift heeft toegevoegd een nieuwe beoordeling maakt, moet er op gewezen worden dat het de Raad niet toekomt, om als annulatierechter, gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd (beoordeling *ex tunc*). In voorliggende zaak blijkt bijgevolg dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken en verklaringen en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd aangaande het visum en eveneens aangaande de stelling van verzoeker dat hij illegaal het grondgebied van de lidstaten is binnen gereisd en geen gebruik heeft gemaakt van zijn Italiaans visum. De gemachtigde heeft daarbij op redelijke wijze geconcludeerd dat *“We wensen te benadrukken dat de betrokkene geen elementen aanbracht die staven of ten minste aannemelijk maken dat hij geen gebruik maakte van het bovenvermelde visum. Zijn verklaring dat hij het grondgebied van de lidstaten illegaal binnen reisde zijn onverifieerbaar. We zijn derhalve van oordeel dat de betrokkene niet aantoonde dat Italië niet*

verantwoordelijk kan worden geacht conform artikel 12 van Verordening 604/2013.” Afgaande op de verklaringen van verzoeker zelf aangaande de datum van aankomst in Griekenland in het Dublingehoor, de treffer via het visuminformatiesysteem en de correcte verwijzing naar de relevante bepalingen in bijlage II van de Uitvoeringsverordening 118/2014 houdende uitvoeringsbepalingen van de Dublin III Verordening, acht de Raad dit niet kennelijk onredelijk.

Volgens de voormelde bijlage II van de Uitvoeringsverordening kunnen inderdaad indirecte bewijzen worden aangenomen als het gaat om gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de verzoeker, terminologie waarnaar eveneens in het door verzoeker aangehaalde artikel 22 van de Dublin III Verordening wordt verwezen. Echter, zoals *supra* gesteld kon de gemachtigde aan de hand van de verklaringen en stukken die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing redelijkerwijs vaststellen dat de verklaring van illegale binnenkomst in het Schengengebied onverifieerbaar was, zodat hij kon steunen op het door Italië verstrekte visum dat op het ogenblik van de asielaanvraag nog geen zes maanden verstreken was.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het desbetreffende criterium van artikel 12 (4) van de Dublin III Verordening *in casu* verkeerd werd toegepast. Een schending van de artikelen 12, 22 of 27 van de Dublin III Verordening blijkt niet.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het interstatelijk vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het

individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden op nuttige wijze te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van

een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die een Dublin-overdracht als voorwerp had en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III Verordening en de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In de mate dat verzoeker betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met artikel 3.2 van de Dublin III Verordening, moet erop worden gewezen dat de gemachtigde ook de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan in het licht van zijn specifieke profiel. Hij heeft zich dus niet beperkt tot de vaststelling dat er geen systeemfouten zijn om tot de conclusie te komen dat Italië bevoegd is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, noch heeft hij zich verscholen achter het vermoeden dat elke lidstaat de verdragsverplichtingen zonder meer nakomt. Zowel uit de theoretische als concrete motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk met het bepaalde in artikel 3.2 van de Dublin III Verordening heeft rekening gehouden. Verzoeker wijst in zijn middel op het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t. de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië. Hij betoogt dat in toepassing van Europese rechtspraak en de Dublin III Verordening, hij niet mag worden overgedragen aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM wegens systematische en of structurele tekortkomingen. Bovendien meent verzoeker omwille van psychische problemen over een kwetsbaar profiel te beschikken en verwijst hij naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Deze psychische problemen blijken uit een medisch getuigschrift opgesteld op 21 augustus 2017 door psychiater S.A.C. Hij meent dat hij in Italië problemen zal hebben met het bekomen van de nodige behandeling en citeert hierbij uit twee rapporten die het Minniti-decreet bespreken en stelt tot slot nog dat er een tekort aan opvangplaatsen is en daardoor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in sommige faciliteiten dreigt.

In casu moet worden nagegaan of de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de

Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om aan te nemen dat het specifieke profiel van verzoeker aanleiding geeft tot de conclusie dat een overdracht voor hem in het bijzonder aanleiding kan geven tot een schending van de voormelde hogere rechtsnormen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

Het EHRM bevestigde eind 2015 dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt eind 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Daarbij is rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Er wordt melding gemaakt van het AIDA-rapport (*European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Maria de Donato, “Asylum Information Database – National Country Report – Italy”, up to-date tot 31.12.2016)*) waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe” -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016*) waarvan ook een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De gemachtigde baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het OSAR/SFH-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De gemachtigde besluit vervolgens na lezing van OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijnen ter zake. De gemachtigde is echter van oordeel dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens de gemachtigde niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verder wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld:

“We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport melding maakt van de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).”

De gemachtigde neemt bij zijn beoordeling tevens informatie van 19 oktober 2016 in rekening:

“Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).”

Ook wordt rekening gehouden met een rapport van Amnesty International van 2016:

“Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse “hotspots” die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de “hotspots”. De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de “hot spots” zal worden ondergebracht.”

Om te concluderen:

“Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde dus omstandig heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen en met de informatie die hem werd aangereikt. Het komt verzoeker dan ook toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

Waar verzoeker de passage uit het AIDA-rapport benadrukt waarin wordt gesteld dat Dublin-terugkeerders soms maanden moeten wachten na het indienen van de asielaanvraag alvorens opvang te genieten omdat de formele registratie lang op zich kan laten wachten, zodat sommige personen zijn aangewezen op hun eigen middelen of kennisgeving, merkt de Raad op dat verzoeker heeft verklaard een zakenman te zijn die actief was als directeur van een Italiaanse firma. De Raad gaat er dan ook van uit dat mocht verzoeker enige tijd moeten wachten op opvang tussen het afnemen van de vingerafdrukken en het registreren van de aanvraag, hij niet in de onmogelijkheid zal zijn deze periode gezien zijn profiel te overbruggen. Waar verzoeker eveneens passages benadrukt uit het rapport van OSAR van 2016, blijkt dat dit rapport in hoofdzaak benadrukt dat personen met een bijkomende kwetsbaarheid, zoals gezinnen met kinderen of andere personen met specifieke noden in een situatie kunnen terecht komen die strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zoals *infra* zal blijken, neemt de Raad echter

niet aan dat voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing een profiel van extra kwetsbaarheid voorlag die verder gaat dan het feit dat verzoeker een asielzoeker is.

De verzoeker maakt, door louter te citeren uit deze bronnen, niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Ook omtrent de individuele omstandigheden van de verzoeker wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker kan in zijn betoog gevolgd worden dat een ziek persoon conform artikel 21 van de Opvangrichtlijn als een kwetsbare vreemdeling wordt beschouwd. Eveneens kan het betoog van verzoeker gevolgd worden dat uit het arrest Tarakhel blijkt dat men gezien de moeilijke situatie in Italië, een bijzondere voorzichtigheid aan de dag moet leggen bij een overdracht van een persoon die op materieel, fysiek of psychologisch vlak zeer specifieke noden heeft zodat van een uitgesproken kwetsbaarheid sprake is. Echter, uit het verhoor van 4 mei 2017 blijkt dat verzoeker op dat moment het volgende verklaarde *“ik verkeer in goede gezondheid. Ik neem geen medicatie.”* Verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet ten kwade duiden in de bestreden beslissing te hebben vastgesteld dat verzoeker een goede gezondheid kent en hij geen attesten of andere elementen aanbracht in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming die aanleiding geven te besluiten dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat er redenen betreffende de gezondheid zijn die een overdracht naar Italië zouden verhinderen. Zoals *supra* reeds aangehaald kan de Raad enkel rekening houden met de gegevens die verzoeker aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt. Met het stuk van zijn psychiater van 21 augustus 2017 kan bijgevolg geen rekening worden gehouden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het niet betwist wordt dat hij aan een ernstige vorm van PTSD lijdt. Verzoeker heeft de gemachtigde geen kans gegeven hierover een oordeel te vellen en de Raad kan dit, als annulatierechter, niet in de plaats van de gemachtigde doen. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande de informatie die verzoeker in diens verzoekschrift voegt over het Minniti decreto dat aanleiding zou gegeven hebben tot een gebrekkige toegang tot gezondheidszorg. Verzoeker maakte voor de bestreden beslissing geen enkel gewag van enig gezondheidsprobleem.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, en dat er geen elementen werden aangebracht die erop wijzen dat zijn conclusie, met name dat *“Op basis van bovenvermelde argumenten [...] tevens [wordt] besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”* kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat hij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest blijkt niet.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het middel deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES